

РЕШЕНИЕ

№ 37286

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав, в
публично заседание на 06.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11007** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Е. П. Д., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, срещу РА № Р-22220621006661-091-001/20.07.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], в частта в която е изменен с Решение № 1660/17.10.2022 г. на Директора на Дирекция“ОДОП“ – [населено място], с който на лицето са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за данъчни периоди 2016 г. в размер на 7705.34 лв. главница и лихва за забава в размер на 4081.71 лв, както и за д.п. 2020 г. в размер на 496.00 лв. главница и лихва за забава в размер на 61.45 лв.

Жалбоподателят в жалбата си и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага подробни съображения за нищожност на РА, при условията на евентуалност на незаконосъобразност на ревизионния акт и сочи, че така установените задължения с него са определени при неправилно прилагане на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи, че в хода на ревизионното производство са представени достатъчно доказателства, които не са обсъдени от органите по приходите. Твърди, че не са налице предпоставките на чл.122, т.7 и т.2 от ДОПК, като излага подробни съображения в тази насока. Моли оспорваният ревизионен акт да бъде прогласен за нищожен, евентуално за незаконосъобразен и отменен изцяло. Претендира разноски по делото без адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание и в писмени бележки оспорва жалбата. Моли обжалваният

РА да бъде оставен в сила като валиден, правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомени, не изпращат представител и не изразяват становище по същество на жалбата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22220621006661-020-001/26.11.2021 г./ л.19 от делото/, издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-128/18.02.2020г. / л.17-18 от делото/ на директора на ТД на НАП – [населено място], за установяване на задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчни периоди от 01.01.2015 г. до 31.12.2020г., като срока за завършване на ревизията е 2 месеца от датата на връчване на заповедта. Същата е връчена по реда на чл. 29, ал.4 от ДОПК на 19.01.2022г. ЗВР от 26.11.2021г. е изменена със ЗВР № Р- 22220621006661-020-002/14.03.2022 г. и ЗВР № Р- 22220621006661-020-003/ 12.04.2022 г. / л.21-24 от делото/, с която срока за завършване на ревизията е определен до 17.06.2022г. Съгласно разпоредбите на чл.117 от ДОПК Ревизионният доклад / РД/ се съставя не по- късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията, който срок е спазен. РД е издаден с № Р-22220621006661-092-001/15.06.2022 г./л.28- 45 от делото/ и е връчен по реда на чл.29, ал.4 от ДОПК на 16.06.2022г. В срока за възражения срещу РД, такива са постъпили на дата 15.07.2022г. без приложени допълнително доказателства. В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден РА № Р- 22220621006661-020-001/26.11.2021 г./л.46-53 от делото/. Същият акт е издаден от компетентни органи, съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията.

С РА е установен данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ в размер на 14 761,01 лв. и лихви в размер на 7 202,50 лв.

С оглед установяване на факти от значение за определяне на резултатите за ревизираните периоди, на Е. Д. са връчени три искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/. в отговор на които са представени доказателства, описани в РД. Извършени са насрещни проверки на Х. Ф. и П. Ф. - родители на ревизираното лице, за които е установено, че от дълги години живеят в Германия. Изготвените до тях ИПДПОЗЛ са връчени по реда на чл. 32 от ДОПК, като резултатите от проверките са обективирани в протоколи.

Изпратени са искания за предоставяне на сведения до всички търговски банки в страната; СДВР. отдел „Пътна полиция“; МВР. дирекция „Миграция“. „ИЗИПЕЙ“ АД, „ИНТЕРЛОГИСТИКА“ ЕООД, „ФАКТОР И.Н.“ АД, „Е. Е.“. „ЛЕО ЕКСПРЕС“ ЕООД, „СПИДИ“ АД. Извършени са проверки в Имотен регистър за придобити и продадени недвижими имоти и в масива па НАП за извършени покупки от регистрирани лица по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/. В РД подробно са изложени резултатите от извършените проверки, в т.ч. данните за притежавани банкови сметки от ревизираното лице, като са анализирани оборотите, началните и крайни салда по тях.

Установено е, че Е. Д. е местно лице по смисъла на чл. 6 от ЗДДФЛ и като такава следва да се облага както за доходите, получени от източници в страната, така и за доходите от чужбина. Същата е омъжена, без деца. По данни от информационната система на НАП ревизираното лице е получател на доходи по трудови правоотношения, сключени е „ВИСАБОН 2009“ ООД, и „Е.Г. - СОФИЯ ВМ“ ЕООД, с нетен размер 3 250.44 лв. и 415. 47 лв. съответно за 2015 г. и 2016 г. Лицето не е подавало декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за получени доходи от други източници за ревизираните периоди.

От предоставените данни от „ИЗИПЕЙ“ АД и посочените по-горе куриерски дружества са

установени направени от ревизираното лице разходи за покупки, съответно в размер на 1 020.73 лв. за 2016 г., 4 483.55 лв. за 2017 г., 4 204.83 лв. за 2018г., 4 482,98 лв. за 2019 г. и 6 853.59 лв. за 2020 г. които са намерили отражение в разходната част на изготвената справка по години.

От ИС на НАП са установени данни за издадени фактури от регистрирани по ЗДДС лица към Е. Д., съответно в размер на 248,75 лв. за 2015 г., 17 187,28 лв. за 2016 г., 65,00 лв. за 2017 г., 3,60 за 2018 г. и 14.40 лв. за 2020 г., отразени в справката като разходи за издръжка и живот.

Въз основа на получените от СДВР, отдел „Пътна полиция“ два договора за покупко-продажба на МПС е установен направен от лицето разход в размер на 3 000,00 лв. през 2016 г. за закупуване на лек автомобил БМВ Х1 и получен приход в размер на 9 000,00 лв. през 2020 г. от продажбата на същия автомобил.

В отговор на връченото ИПДПОЗЛ, Е. Д. е заявила, че за ревизираните периоди не е реализирала приходи от дейност с личен труд, а е получавала средства от родителите си, които живеят в чужбина.

С НА № 28/30.06.2016 г. „СЪН СИТИ 03“ АД, е продало на Е. Д. апартамент 3-9, находящ се в [населено място], [улица] за сумата от 105 000,00 лв. С НА №53/21.10.2021 г. същият имот е продаден от ревизираното лице за сумата от 139 000,00 лв. От ревизираното лице е декларирано, че имотът е закупен със средства на родителите й. Разходът за закупуването на апартамента е отразен в изготвената справка за приходите и разходите за 2016 г.

По банковата сметка в евро, открита от ревизираното лице в П. АД, са постъпили парични средства, съответно в размер на 718,46 евро /левава равностойност от 1 405.19 лв./ през 2015 г. и 4 596,53 евро /левава равностойност от 8 990,03 лв./ през 2016 г. Във връзка с постъпилите средства от физически лица не са представени документи и обяснения.

След анализ на събраните доказателства с прието, че е налице обстоятелство по чл. 122. ал. 1, т. 2 от ДОПК - данни за укрити приходи или доходи. На лицето е връчено Уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК изх. Р-22220621006661-113-001 от 14.03.2022г., че данъчната основа ще бъде определена по реда на чл. 122-124 от ДОПК.

От Е. Д. не са декларирани налични парични средства в брой към началото на всеки от ревизираните периоди, поради което е прието, че не разполага с парични средства към този момент. От органите по приходите е направена съпоставка на приходите и разходите на лицето, в резултат на която е установено превишение на разходите над приходите, съответно за 2016 г. в размер на 125 795,75 Лв., за 2017 г. в размер на 4 543,26 лв., за 2018 г. в размер на 4 207,60 лв., за 2019 г. в размер на 4 361.72 лв. и за 2020 г. в размер на 3 741.69 лв.

След анализ на обстоятелствата по чл. 122. ал. 2 от ДОПК /сгр. 4-5 от РД/, данъчната основа за облагане е определена в размер на установения недостиг на парични средства за периодите от 2016 г. до 2019 г. Сумата от 4 980.00 лв.. получена от лицето през 2020 г. чрез „ИЗИПЕИ“ АД, е приета за доход, тъй като не са дадени обяснения и не са представени доказателства. Общата данъчната основа за 2020 г. е 8 701,69 лв., определена като сбор на сумата от 4 980.00 лв. и установения недостиг на средства в размер на 3 741,69 лв.

В срока по чл.152 от ДОПК данъчно задълженото лице е обжалвало РА № Р-22220621006661-091-001/20.07.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], пред директора на Дирекция“ОДОП“ – [населено място], който с Решение № 1660/17.10.2022 г. е изменил същия, в частта на установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за д.п. 2016 г., като установения резултат данък за внасяне е определен на 7705.34 лв., за д.п.2020 г. установения резултат данък за внасяне е определен на 496.00 лв.В останалата част РА е обявен за нищожен за д.п. 2015 г. и отменен за д.п. 2017, 2018 и 2019г.

В хода на съдебното производство от ответника са представени писмени доказателства / л.67-74,

л.325-333, л.411-444 от делото/.Такива са представени и приети от трети неучастващи лица в производството / л. 87 -89,л.90-209 от делото/.

По делото е изслушана и приета ССЧЕ, оспорена от ответника / л.275-304 от делото/. Вещото лице след извършена проверка на документите представени по делото е дало заключение по поставените му въпроси.

Изслушано е и е прието заключение към С., оспорено от жалбоподателя, / л.364-403 от делото/.Вещото лице след извършени проверки в НАП и на документите по делото е дало отговор на поставените му въпроси.

По делото са разпитани свидетелите Г. С. С., С. Г. Ч., К. Б. Д. и П. Й. Д..

В показанията си свидетелката С. посочва, че е баба на жалбоподателката.Твърди, че родителите ѝ живеят в чужбина, същите са подпомагали дъщеря си с парични средства като са дали парите за закупуване на апартамента, тя също е дала част от сумата.

Свидетелката Ч. в показанията си посочва, че през 2016 г. е присъствала на сватбата на жалбоподателката като на празненството имало много хора и известни личности.На младоженците били направени подаръци от пари, бижута, като събраната сума била над 100000 лв. по думите на самата жалбоподателка.

Свидетелят Д. посочва в показанията си, че е приятел от години с съпруга на жалбоподателката като е присъствал на сватбата им през 2016 г. На сватбата присъствали много хора над 200 човека, като подаръците били основно в пари, имало и бижута и предмети.По думи на младоженеца били събрани над 130 000 лв.

Свидетелят Д. посочва, че познава жалбоподателката като присъствал на сватбата ѝ през 2016 г. на която имало много гости.За организацията на празненството парите от около 60000 лв. били дадени от родителите на младоженеца.На самото тържество били събрани около 150000 лв. в пари и подаръци.Жалбоподателката имала собствено жилище, купено от родителите ѝ.

Други доказателства не са ангажирани от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред на РА, изменена с Решение № 1660/17.10.2022г. на директора на Дирекция на „ОДОП” – [населено място], поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Неоснователно е твърдението за нищожност на РА от жалбоподателката.

Видно от приложените по делото доказателства ЗВР и ЗВР за изменението ѝ, РД и РА са издадени като електронни документи, съгласно отбелязване в същите: "Документът е електронно създаден и подписан, като данни за електронния подпис на издателя са налични в електронния документ". На л. 333 от делото документите, издадени от органите по приходите са представени в електронен вид на магнитен носител - СД- R. Същите, са представени и приети по делото като възпроизведени на хартиен носител електронни документи, по реда на [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), вр. [пар. 2 на ДР на ДОПК](#), в това число с данни относно проверката на електронния подпис за валидността на сертификата и за вида на подписа – л. 326-322 и следващите. Видно е, че в хода на ревизионното производство актовете на органите по приходите са връчвани електронно, в хода на съдебното производство по реда на същата разпоредба не е направено искане от страна на жалбоподателя да бъдат представени оригиналните електронни документи. Съдът извърши справка на съдържанието на представения СД- R от делото с актовете на органите по приходите,

които съдържат и визуализация на екран за проверка на сертификата и за сроковете му на валидност идентични с представените разпечатки на хартиен носител. От вида на подписа StampIT - Global Qualified CA се установява, че е вид квалифициран електронен подпис, с доставчик "Борика" АД - дружество, доставчик на електронни удостоверителни услуги, вписано от Комисията за регулиране на съобщенията в националния доверителен списък доставчици на квалифицирани удостоверителни услуги, съгласно [чл. 22 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) и обявен от комисията на електронен адрес <https://crc.bg/bg/rubriki/560/elektronni-udostoveritelni-uslugi>. Това се потвърждава и от заключението на вещото лице по приетата по делото С. л.364-403 от делото което е посочило в същото, че от направеното изследване, удостоверенията които са ползвани за електронно подписване на РД и ЗВР и РА са издадени от регистриран доставчик на удостоверителни услуги- "Борика" АД и „ Информационно обслужване“ АД и отговарят на изискванията на Приложение 1 от Регламент № 910/2014 г.

Настоящият състав намира за неоснователни и оплакванията на жалбоподателя, че при извършването на ревизията, изготвянето на ревизионния доклад и ревизионния акт, както и при издаването на потвърдителното решение на Директора на Дирекция "ОДОП", са допуснати нарушения на принципите на служебното начало, на добросъвестност и право на защита, установени съответно в [чл. 5](#) и [чл. 6 от ДОПК](#) както и че ревизията не е приключила в законоустановения срок. От посочените основни начала на данъчно-осигурителния процес органите по приходите следва да се ръководят в действията си на всеки етап от регламентираната с ДОПК процедура по установяване публичните вземания и нарушението им действително би довело до незаконосъобразност на извършените действия и издадените актове. В настоящия случай обаче от събраните по делото доказателства не се установява да са допуснати такива нарушения. Обратно - при извършване на ревизията са спазвани всички законови изисквания, като констатациите на проверяващите органи са извършени изцяло на база служебно събраните от тях по съответния ред в хода на ревизията доказателства. Жалбоподателят и бил запознаван с всички действия и актове на приходната администрация и му е предоставена достатъчна възможност да реализира защитата си, от която той явно не е намерил за необходимо да се възползва до издаването на ревизионния акт. От преписката не се установява при извършването на ревизията, събирането и обсъждането на доказателствата, и формирането на фактическите и правните им изводи, да е нарушаван принципа на служебно начало и добросъвестното упражняване от страна на ревизиращите органи по приходите на техните процесуални права, или същите да са извършили действия, надвишаващи законовите им правомощия. В хода на ревизията са събрани всички относими доказателства и от трети лица, приобщени по съответния ред от ревизиращия екип, съгласно изискванията на ДОПК.

Предвид особеностите на връчването на документи и съобщения в рамките на ревизията, за съществено нарушение на административно- процесуални разпоредби би могло да се счита това нарушение, което е засегнало сериозно правото на защита на ревизираното лице и което, ако не би било допуснато, би довело до различен по съществото си акт. В случая правото на защита на ревизираното лице не е било нарушено. Сроковете за връчване на документи и актове от органите по приходите, визирани в ДОПК са инструктивни и неспазването на същите няма пряко отношение към законосъобразността на установените задължения. Всички процесуални действия са извършени от органите по приходите в сроковете по чл.114 от ДОПК. Издаването на РД и РА след срока по чл.117, ал.1 и чл.119 от ДОПК не е съществено процесуални нарушение и то не води до незаконосъобразност на издадения ревизионен акт, или до неговата нищожност, тъй като сроковете по [чл. 117, ал. 1 и ал. 4 и чл.119 от ДОПК](#) са

само инструктивни.

С оглед на горното, при извършване на служебна проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи, съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за издаването му. РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни КЕП от издателите му предоставен на електронен носител и приложен по делото. Видно от представените в писмото доказателства, електронните подписи на органите по приходите, участвали в ревизията са били валидни и квалифицирани по смисъла на чл. 13, ал. 3 и 4 от ЗЕДЕП. При извършването на ревизията не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби визирани в ДОПК, поради което обжалваният РА № Р-22220621006661-091-001/20.07.2022 г., не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Въз основа на установените факти в хода на ревизионното производство органът по приходите е приел, че са налице обстоятелства по чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК – налице са данни за укрита приходи или доходи и декларирания и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период.

За да стигне до тези констатации органът по приходите е приел, че са налице средства с недоказан произход, представляващи превишение на разходите над размера на установените доходи. С оглед на което, органът по приходите е определил данъчната основа за облагане с данък по чл.17 от ЗДДФЛ за д.п.2016 и 2020 г. по реда на чл.122 от ДОПК. Върху тази данъчна основа е изчислен данъкът на ЗЛ за посочените данъчни периоди, както следва: **2016 г. – превишение на разходите над приходите в размер на 77053.35** Констатирано е, че лицето не е доказало произхода на изразходваните парични средства. На основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ, е установен данък за внасяне при ставка 10% в размер на 7705.34 **лв. и лихви за забава** 4081.71 лв / изчислени от съда с помощта на www.calculator.bg/ ; за 2020 г. са установени укрита доходи в размер на 4 960,00 и съответно на основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ, е установен данък за внасяне при ставка 10% в размер на 496.00 **лв. и лихви за забава** 61.45 лв / изчислени от съда с помощта на www.calculator.bg/.

Жалбоподателката оспорва изводите на органа по приходите, като сочи, че закупения през 2016 г. недвижим имот е финансиран със средства на нейните родители от съпруга ѝ. Отбелязва, че сватбеното тържество е заплатено от нейните родители, като младоженците са събрали дарения над 20 000.00 лв. Възразява срещу приемането за облагаем доход на получените чрез Изипей средства в размер на 4 960,00 лв. с довод, че не може да се приеме, че сумата е получена без основание само заради това, че не са поискани изрични писмени обяснения. Оспорва ѝ приетите нулеви разполагаеми суми към началото на всеки период, като твърди, че е разполагала с парични средства от родителите и съпруга си, което обстоятелство не е отчетено от ревизиращия екип. Твърди, че не са налице предпоставките на чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК и неправилно е определена данъчната основа за облагане с данък върху дохода по реда

на чл.122 от ДОПК.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 1 - 7 ДОПК. В конкретния случай, с Уведомление по чл. 124 от ДОПК, лицето е уведомено за констатациите на органа по приходите, както и че по отношение на него са установени обстоятелства по чл. 122, ал.1, т.2 от ДОПК - налице са данни за укрити приходи или доходи, поради което и данъчната му основа за облагане с данък върху доходите по ЗДДФЛ за периода 2015г.- 2020г. ще бъде установена по особения ред.

Уведомлението е редовно връчено, като от страна на лицето са представени декларации по чл. 124, ал.3 от ДОПК, поради което процедурата по чл. 124, вр. чл. 122 от ДОПК за преминаване към облагане по аналог формално се явява спазена.

Съгласно чл. 124, ал. 2 ДОПК в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено от събраните в хода на ревизията доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА издаден по реда на чл. 122 ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл. 124, ал.2 от ДОПК, фактическите констатации на които се позовават органите по приходите следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизириания субект.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал.1 от ДОПК, в случаите по чл. 122, ал.1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал.2 ДОПК, се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба, респективно доход, когато: 1/ стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или безвъзмездно финансиране, получени от него и 2/ направените разходи от лицето и свързаните с него лица по § 1, т.3, б "а" от допълнителните разпоредби, явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства.

Съдът намира, че правилно органът по приходите е приел, че са налице обстоятелствата по чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК, с оглед на което са установени задълженията на лицето за данък върху доходите за ревизираните периоди по особения ред. Видно от събраните доказателства, както в хода на ревизионното производство, така и в хода на съдебното производство, разходите които лицето е извършило за периодите 2016г. превишават реализираните от него приходи съответно са налице укрити доходи за 2020 г.

Правилно от ревизиращите органи е прието, че към 01.01.2016 г. лицето не е разполагало с наличност от парични средства в размер. Доказателства които да опровергават изводите на ревизионните органи в тази насока не са представени както в ревизионното производство, така и в настоящото съдебно производство. Твърденията на жалбоподателя, че е разполагал с наличност от парични средства в началото на 2016 г.,

не се подкрепят от събраните по делото доказателства.

Видно от представените декларации по чл. 124, ал.3 от ДОПК, съдържащи се в административната преписка, жалбоподателят не е декларирал налични средства към дата 01.01.2016 г. Декларираните от лицето обстоятелства, че е получило средства от родители си също не са подкрепени с писмени доказателства.

Във връзка с твърдението за получени средства от родителите, на ревизираното лице е връчено ИПДПОЗЛ, с което са изискани доказателства за произход на средствата, в т.ч. подадени от родителите данъчни декларации, получени от тях кредити, реализирани доходи от трудови или други правоотношения.

От жалбоподателката не са представени писмени документи за платежоспособност на родителите. Липсват и не са представени никакви доказателства дали родителите на съпруга на лицето и собствените му родители са разполагали с такива суми, които да могат да предоставят, къде са съхранявани тези суми, и кога са били предоставени.

Твърди се, че родителите на жалбоподателката работят в чужбина, но не са представени трудови договори, фишове за изплатени работни заплати и др. документи за получени от тях трудови доходи, с които да се удостовери какъв е размерът им и да се прецени възможността им да спестят спорната сума, за да е възможно обективно да я предоставят за покупка на имот на 30.06.2016 г., а и на сватбата през същата година /на 10.09.2016 г./. Не е ясно от кога точно родителите работят в чужбина, за да се прецени възможно ли е да спестят тази сума, като се има предвид, че същите имат разходи за издръжка и живот в чужбина, пътувания до страната и обратно.

Имотът е закупен с НА №28/30.06.2016 г. от „СЪН СИТИ 03“ АД за сумата от 105 000,00 лв. и се твърди, че на сватбата са дадени 130 хил. лв. Това от своя страна означава, че родителите трябва да са спестили от работа в чужбина сумата от 235 000,00 лв., за което няма никакви обективни данни. В случая не се предоставя информация какво точно са работили родителите на лицето, какво образование и квалификация имат и какви по размер възнаграждения са реализирали от източници в чужбина. Твърди се, че парите са предоставени в брой, но такива големи суми като 105 хил. лв. към 30.06.2016 г. и 130 хил. лв. към 10.09.2016 г. няма доказателства да са декларирани пред митническите власти при преминаването на родителите през ГКПП на страната. Освен това родителите работят в чужбина и би следвало придобитите от тях средства да са във валута, а по делото няма бордера за обмяна на валута в лева.

В съдебното производство е получена справка от МВР - ГД „Гранична полиция“ за преминаване на родителите на лицето през ГКПП на България за периодите от 2013 г. до 15.02.2023 г. Прави впечатление, че справката е за дълъг период, започващ от 2013 г., но първото влизане в страната на родителите е през 2016 г., т.е. не е ясно как бабата е получавала и спестявала регулярно пари от сина си с цел покупка на имот, след като бащата за първи път е влязъл в страната през м. 08.2016 г., т.е. след покупката на имота на 30.06.2016 г.

Установи се от справката на МВР, че за 2016 г., когато се твърди, че е предоставена спорната сума от 130 хил. лв. има влизане на майката на 12.01.2016 г. и излизане на 19.01.2016 г., т.е. според тези данни майката не би могла да присъства на сватбата на 10.09.2016 г. За бащата има данни за влизане на 05.08.2016 г. и излизане 05.11.2016 г., но самият факт на преминаване на границата на страната не доказва, че жалбоподателката е получила средства от баща си на сватбата, а още по-малко може да се докаже релевантният факт относно размера на средствата и платежоспособността на

родителите, т.е. възможността им да реализират и спестят спорната сума след приспадане на разходите за издръжка и живот в чужбина, разходите за пътувания и др. Съгласно чл. 225 от ЗЗД, дарението се документира с договор, съгласно който дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо с икономическа стойност на надарения, който го приема. Съществени елементи от съдържанието на сделката, които обуславят нейната валидност са индивидуализиращи данни на участниците в нея и техните подписи, датата на сключване на договора, предмета на договора, основаниято при казуалните сделки като дарението. При липса на тези задължителни реквизити, сделката се счита за нищожна и не поражда изначално желаните от страните и присъщи на сделката правни последици. Следва да се има предвид, че в чл. 225, изречение второ от ЗЗД са предвидени две алтернативни форми за прехвърляне на движими вещи чрез дарение. Дарението на движими вещи, каквито са и парите, може да стане чрез консенсуален или реален договор, т.е. чрез писмен договор с нотариална заверка на подписите или чрез предаване. Във втория случай обаче е необходимо да са налице доказателства за предаване предмета на дарението от дарителя на надареното лице и изрично волеизявление на надарения за неговото приемане. Освен това, дарението е и каузална сделка, поради което следва да е налице и основание за неговото извършване. В случая се касае за голяма сума от 130 000,00 лв., за която освен свидетелски показания няма никакви други сигурни източници на информация, че реално е предадена в брой на жалбоподателката през 2016 г. и същата я е приела. Няма доказателства за точната сума на дарението и индивидуализиращи данни на дарителите /не са конкретизирани лицата, които са дали парични суми на сватбата и в какъв размер/. Не могат да се кредитират показанията на свидетелите, че са давани пари в плик, предвид липсата на доказателства за това и липсата на конкретизация на сумите в тези пликове и лицата, дали паричните средства/.

Свидетелските показания на тримата свидетели се различават досежно размера на събраната сума на сватбата /над 100 хил. лв. сочи първият свидетел, над 130 хил. до 160 хил. - вторият свидетел и около 150 хил. - третият свидетел/, т.е. свидетелите не сочат една и съща сума, в случая 130 хил. лв. Същевременно **в жалбата си пред директора на дирекция ОДОП** жалбоподателката твърди, че е получила от родителите си **над 20 000,00 лв.** като дарение за сватбено тържество /стр. 4 от Решение №1660/17.10.2022 г. на директора/, т.е. налице е значително несъответствие между твърденията на ревизираното лице в жалбата му пред директора и показанията на свидетелите относно дарената сума на сватбеното тържество.

С оглед на горното съдът не кредитира дадените показания на свидетелите по делото, които са противоречиви и не се подкрепят от писмените доказателства по делото.

Тежестта на доказване е на ревизираното лице при ревизията по чл. 122 от ДОПК относно доказването на произхода на паричните средства, за които се твърди, че оправдават извършените от него разходи. Такива доказателства които да опровергават изводите на органите по приходите не бяха представени в хода на съдебното производство.

Констатациите на органа по приходите не се опровергават и от приетата по делото ССЧЕ. Видно от изготвения първи вариант на същата /без да се имат предвид свидетелските показания/ за 2016 г., вещото лице е установило по-голям недостиг на средства на Е. Д. в размер на 112 365,73 лв., върху който се дължи данък в размер на **11 236,57 лв.** За 2020 г. вещото лице е установило превишение на приходите над разходите

от 1 218,31 лв.

Следователно определеният данък в общ размер на 8 201,34 лв. с диспозитива на решението на директора за 2016 г. и 2020 г. е по-малък от определения от вещото лице данък в размер на 11 236,57 лв. за 2016 г. със сумата от 3 035,23 лв. /стр. 26 от ССЕ/. Нещо повече, видно от стр. 26 на ССЕ, вещото лице е установило недостиг на средства и за 2017 г., 2018 г., 2019 г., като е изчислило и данък в размер на 454,33 лв. за 2017 г., 420,76 лв. за 2018 г., 436,17 лв. за 2019 г. При това положение съдът не следва да кредитира ССЧЕ в първи вариант, тъй като ще е налице утежняване на положението на жалбоподателката

Не следва да се кредитира и заключението във втория вариант, където вещото лице е включило в приход спорната сума от 130 000 лв. Включването на сумата от 130 хил. лв. се базира единствено на субективни свидетелски показания, дадени в интерес на жалбоподателката, и не кредитирани от съда, но не и на категорични писмени доказателства за реално притежаване на спорната сума от ревизираното лице. Отделно от това, спорната сума от 130 хил. лв. не може изцяло да се отнесе в приход на ревизираното лице, така както е направено, доколкото се твърди, че е дарена на двамата съпруги на тяхната сватба, поради което би следвало делът на жалбоподателката да е 1/2 от посочената сума или 65 хил. лв., а в приходната част на нейната справка за 2016 г., на ред 11, е включена цялата сума от 130 хил. лв. като дарение в приход само на Е. Д., видно от стр. 16 на ССЕ. Същевременно в справката на М. Д. за 2016 г., няма изобщо включено дарение като приход, видно от стр. 21 на ССЕ.

За 2020 г., видно от изложеното на стр. 7 в решението на директора /предпоследен абзац/, превишението на приходите над разходите е в размер на 2 252,31 лв. Вещото лице за 2020 г. също е установило превишение на приходите над разходите от 1 218,31 лв. Поради установеното с решението превишение на приходите над разходите за 2020 г., не е извършено облагане на основание чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

За 2020 г. обаче правилно е прието, че е по отношение на получения превод от Е. Д. на парични средства в размер на **4 960,00 лв.**, чрез платежната система на Изипей, от М. Я., М. Д., М. Х., е налице друго основание за данъчно облагане по 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК - данни за укрити приходи. Ревизираното лице не е подало данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2020 г., с която да декларира получаване на този доход. От жалбоподателката не е дадено обяснение в отговор на връченото й ИПДПОЗЛ и не са ангажирани доказателства за основанията за направените в нейна полза преводи от физически лица, чрез платежната система на Изипей в размер на 4 960,00 лв. Върху получения превод чрез Изипей от гореизброените физически лица е определен данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 496.00 лв., при данъчна ставка 10 на сто.

Посоченият превод от 4 960,00 лв. е обложена като укрит приход на основание чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, а не е включена в справката за изготвения паричен поток в брой за 2020 г., както е направило вещото лице. Сумата е постъпила безналично по сметка в Изипей на лицето от физическите лица - наредители на сумата, но лицето не я е декларирало, т.е. укрило е приход, който е установен по размер.

В случая правилно е приложена разпоредбата на чл. 122, ал. 1 ДОПК, която предоставя правна възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон /в случая ЗДДФЛ/ размер на данъка, към определена от тях по реда на ал. 2 основа, когато е налице едно от изчерпателно изброени обстоятелства в същата алинея, в случая са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7. Извършен е и анализ на

критериите по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Процесуалните правила са спазени и правилно е приложена данъчната ставка 10 на сто по материалния данъчен закон върху формираната данъчна основа за облагане.

Съгласно разпоредбата на чл.160, ал.5 от ДОПК, със съдебното решение не може да се изменя РА във вреда на жалбоподателя. С оглед на горното, съдът не кредитира изчислените задължения за данък върху доходите по чл.48 от ЗДДФЛ за 2016-2020г. от вещото лице, които са в по-голям размер от определените такива със РА.

За посочените данъчни периоди задълженията на жалбоподателя следва да останат такива, каквито са определени с оспорвания РА, изменен с решението на директора на дирекция“ОДОП „ – [населено място]: данъчни периоди 2016 г. в размер на 7705.34 лв. главница и лихва за забава в размер на 4081.71 лв, както и за д.п. 2020 г. в размер на 496.00 лв. главница и лихва за забава в размер на 61.45 лв.

Съдът намира за неоснователни възраженията за изтекла погасителна давност на определените с РА задължения.Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 1 от ДОПК, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаване на акта, но за не повече от една година. Релевантен за определяне на началния момент на горепосочения срок е моментът на връчване на ЗВР, включително предприемане на активни действия по връчване на заповедта на данъчно задълженото лице. Съгласно чл. 172, ал. 1, т. 4 от ДОПК давността спира, когато актът, с който е определено задължението се обжалва. Давността се прекъсва с издаването на РА /чл. 172, ал. 2 от ДОПК/ и от прекъсването на давността започва да тече нова давност чл. 172, ал. 3 от ДОПК. Предвид това, давностният срок за установените задължения с РА не е изтекъл.

С оглед на горното съдът намира, че обжалваният РА е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора и разпоредбата на чл.161, ал.1 от ДОПК, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.7,ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа/ в актуалната и редакция към момента на приключване на устните състезания/, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви общо в размер на 12344.50 лв. Поради това, и предвид обстоятелството, че ответната страна е представлявана в процеса от юрисконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 1511.00 лв.

Съдът констатира, че дружеството жалбоподател не е внесло допълнително определения от съда депозит за изготвената ССЧЕ в размер на 150 лв., представляващи разликата между окончателно определения от съда размер на депозита за вещо лице от 600 лв. и внесения по делото такъв от 450 лв., изплатени на вещото лице в открито съдебно заседание.Отделно от това по делото не е заплатена сумата от 1540 лв. за изготвената С. / внесения депозит от лицето от 450 лв. е възстановен на същото и прехвърлен по друго делото по описа на АССГ/.С оглед на горното на основание чл.77 от ГПК , вр. с чл.144 от АПК, съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати посочените суми по сметката на АССГ.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. П. Д., срещу РА № Р-22220621006661-091-001/20.07.2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], в частта в която е изменен с Решение № 1660/17.10.2022 г. на Директора на Дирекция“ОДОП“ – [населено място], с който на лицето са установени допълнителни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от **Закона за данъците върху доходите на физическите лица** /ЗДДФЛ/ за данъчни периоди 2016 г. в размер на 7705.34 лв. главница и лихва за забава в размер на 4081.71 лв, както и за д.п. 2020 г. в размер на 496.00 лв. главница и лихва за забава в размер на 61.45 лв.

ОСЪЖДА Е. П. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], № 002А, ап.107, да заплати по сметката на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], сумата в размер на 1511.00 лв./хиляда петстотин и единадесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Е. П. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], № 002А, ап.107, да заплати по сметката на АССГ сумата в размер на 1690 лв. / хиляда шестотин и деветдесет лева/, представляваща депозити за изготвяне на ССЧЕ и С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: